

overtrædelser, falde vedkommende for sig, afhøre og udspørge ham, og saa undertiden lader ham slippe med en Advarsel uden at føre noget til Protokollen. Andre Retsbetjente finde, at enhver Politisag maa føres til Protokollen, og en saadan Sag faar da Nummer i den ene Jurisdiktion, men ikke i den anden. Hvorledes det har sig i de Tilfælde, hvor det er Brug at skrive Rapporten, ved jeg ikke, men det er meget muligt, at man i mange Jurisdiktioner, der ikke ere store, hvor Politibetjenten ikke har Øvelse, og hvor Retsbetjenten ikke interesserer sig derfor, ikke forlanger skriftlige Rapporten, men faar dem mundtlig. Det bidrager naturligvis væsentlig til den formentlige Forskel paa Sagernes Antal, at en Sag i et Tilfælde ikke faar Nummer i den ene Jurisdiktion, hvor den vilde faa det i en anden Jurisdiktion. Jeg tror altsaa ikke, at man kan lægge særlig Vægt paa dette Punkt ved Afgørelsen af, om der er mere eller mindre at bestille. Derfor kan det ogsaa meget let ske, at naar der kommer en ny Embedsmand, synes efter de statistiske Meddelelser de offentlige Politisageres Antal at være faldet, skønt der maaste alligevel har været lige saa meget og maaste endogaa mere at bestille paa dette Omraade.

Jeg forstod den ærede Ordførers Bemærkninger med Hensyn til Aalborg saaledes, at dette, at de offentlige Politisager ere faldne noget i Tal, havde bidraget ham den Tanke, at Embedsmanden maaste kunde nøjes med en Fuldmægtig mindre. Det behøver slet ikke at være saaledes, at de offentlige Politisager have nogen væsentlig Betydning med Hensyn til Fuldmægtigens Arbejde, men der er vistnok megen Forskel i de forskellige Jurisdiktioner. I de fleste Jurisdiktioner, ogsaa de mindre, maa der ganske naturlig finde en Arbejdsfordeling Sted saaledes, at Embedsmanden tager visse Sager og overlader visse til sin Fuldmægtig, og hvis der er flere Fuldmægtige, saa visse Sager til første og andre til anden Fuldmægtig, naturligvis under Embedsmandens Tilsyn og Ansvar. Det retter sig dels efter Embedsmandens egen Arbejdsdygtighed, dels efter, hvorledes hans Smag i saa Henseende falder, og der er vistnok mange Jurisdiktioner, hvor det er Embedsmanden, der selv giver sig af med Politisagerne. Jeg vil f. Eks. anføre, at da jeg var Politimester, havde jeg Politiet fuldstændig under mig selv, men jeg ved, at der er andre Jurisdiktioner, hvor det er overladt til en Fuldmægtig eller til første Fuldmægtig. Jeg gør blot opmærksom herpaa, for saa vidt der

skulde blive lagt nogen Vægt derpaa i Fremtiden.

Jeg vilde gerne benytte Lejligheden til til en af disse Poster at knytte nogle Bemærkninger, der egentlig ikke vedkomme Kontorholdet. Det er i Anledning af, at Aarhus Kontorhold nu opføres med 9,100 Kr. Det er i Virkeligheden ikke for det gode. Jeg er naturligvis meget tilfreds med at have faaet Kontorholdsvederlaget forhøjet til 9,100 Kr., og det er maaste urigtigt, naar jeg ikke har søgt det forhøjet til 10,000 i Overensstemmelse med Embedsmandens Ønske, men det er ikke for det gode, naar man skal have et Retsbetjentkontor under een Mand's Vedelse med saa meget Kontorarbejde, som tager paa hans Tid. Det er jo godt at faa dette Vederlag, fordi det nødvendige Kontorarbejde saa kan blive gjort, men deraf følger ikke, at Embedet i Virkeligheden bliver behørig forvaltet. Det er et Vidnesbyrd om, at Embedet i Virkeligheden er for stort, og det vilde være meget beklageligt, om denne Samling ogsaa skulde løbe ud, uden at vi faa en Afgørelse af Spørgsmaalet om dette Embedes Deling. Det er i allerhøjeste Grad paatrængende. Jeg siger det ikke for Embedsmandens Skyld, skønt det følger af sig selv, at han slides op, og kom han f. Eks. bort nu, vilde det være overordentlig vanskeligt at faa Embedet ordentlig besat igen, men jeg siger det for Befolkningens Skyld. Det er umuligt andet, end at Jurisdiktionens Beboere maa lide under dette Forhold. Selv med den allerbedste Villie kan en Embedsmand ikke forvalte dette Embede behørigt. Han har ikke den fornødne Tid. Med Hensyn til de Sager, han har forbeholdt sig selv, maa han søge at anvende et Minimum af Tid paa den enkelte Sag. Naar en saadan Mand f. Eks. maa anvende 4—5 Timer paa at skrive Domme, kan det ikke være andet, end at disse Domme blive mindre gode. Ganske vist kan man i mange Tilfælde skrive en Dom hurtigt, og det behøver ikke at tage stor Tid, men Sagerne ere undertiden af den Besaffenhed, at det maa tage sin Tid at læse Akterne igennem, tænke over Sagen og skrive Dommen, og i et Embede med saa mange Sager som her, er der kun Lejlighed til hurtigst mulig at læse en Sag igennem, danne sig en Mening om Afgørelsen og skrive sin Dom, for saa at tage fat paa den næste. Hvad der gælder paa dette Omraade, gælder paa alle Omraader og ogsaa ved Politisageres Behandling. Der bliver tit ikke tilstrækkelig Tid til at høre paa vedkommende. Nogle behøve jo længere Tid til at forklare sig, og naar den paagældende Embedsmand